

Billeder af deres Kamp mod den liberale Regjering, som i Slutningen af 1905 var kommet til Magten og som ikke paa noget Punkt viste sig liberal mod Kvinderne.

I 1865 blev den første Kvindevalgretsforening dannet. I 40 Aar havde Kvinderne, støttet af endel Mænd arbejdet for deres Sag — i Tale, i Skrift ved Organisation og Oplysning og gennem Petitioner. Det første Forsøg i Parlamentet gjordes af John Stuart Mill 1867. Den anden store Kampagne fandt Sted 1884 under Gladstone med fuldstændigt Nederlag. De liberale værgede sig med alle Dialektikens og den parlamentariske Forretningsordens Midler mod at være liberal ogsaa mod Kvinderne.

»Fra 1885—1905 dreves et oprørende og uværdigt Spil mod Kvinderne. Hver Lovgivningsperiode saa en Kvindestemmeretsbill dukke op. Og dens Skæbne? Enten bliver Forslaget tilbagestillet, eller man lader det — takket være Forretningsordenen — ikke komme til Forhandling, eller Huset slutter Samlingen, eller Regjeringen giver Befaling til at stemme mod det i II Behandling. Hovedknebet var aldrig at lade Billen faa den 1ste Plads paa Dagsordenen, saa kunde en Obstruktionstaler altid skille dem af med den. Det skete i 1890 til Gunst for en Lov om Rosiner og Corinder; i 1893 for en Lov om Told paa Maskiner; i 1897 for en Lov om Utøj; i 1905 for en Lov om Gadebelysning. Fire Gange blev Kvindestemmeretten — et Livsspørgsmaal for Kvindekjønnen — trængt tilbage for saadanne underordnede Spørgsmaals Skyld. Kunstudtrykket for dette er »talked out«.

I 1905 var Mrs. Pankhurst rejst til London for at arbejde for den Stemmeretsbill, som da forelaa og oplevede 12te Maj Forslagets Nederlag. Fra Kl. 12—4½ havde Huset diskuteret, som ovenfor sagt en Gadebelysningslov; en halv Time levnedes Kvindestemmeretsbillen og under Latter blev den »talked out«.*

Oprørte og forbitrede over hvor skjændig Parlamentet legte med dem, søgte nu Kvinderne efter et synligt Udtryk for deres Følelser.

For første Gang kom det nu af de i 40 Aar narrede Kvinder til et Protestmøde foran Broad Sanctuary i den nærmeste Nærhed af Parlamentet, 12. Maj 1905. En Resolution opfordrede Regjeringen til selv at indbringe en Kvindestemmeretsbill.**

Imidlertid sejrede det liberale Parti ved

Parlamentsvalgene i Høsten 1905 og den konservative Regjering skulde vige for et nyt liberalt Ministerium. Før dette skete holdt det liberale Parlamentsmedlem Sir Edward Grey, som da var Regjeringskandidat, et offentligt Møde i sin Valgkreds, Manchester, d. 13. Oktober 1905 — og fra dette blev Annie Kenney og Christabel Pankhurst fjernet med Magt. Om dette Optrin fortæller Frøken Schirmacher:

»Medens Sir Edward Grey talte, afbrød en Mand ham. Hvad han vilde gjøre for de Arbejdsløse? Han fik Gehør og Svar. Først efter Taleren var færdig, stillede Annie Kenney sit Spørgsmaal: »Hvad vil Regjeringen gjøre for at give Kvinderne politiske Rettighed? Samtidig stillede 2—3 Mænd Spørgsmaal, som beredvillig fik Svar. Hende svarede Sir E. Grey ikke. Da gjentog hun sit Spørgsmaal. Nu trak hendes mandlige Nabo hende ned paa Stolen og en Salordner holdt sin Hat over hendes Ansigt. Publikum tog Parti for og imod. Da der var blevet Ro igjen, stod Christabel Pankhurst op og spurgte: »Vil den liberale Regjering give Kvinderne Stemmeret?« Sir E. Grey svarede ikke, og Larmen hævede sig atter. Da kom Politiløjtnanten fra Tribunen og anmodede de to Kvinder om at nedskrive deres Spørgsmaal. Teksten lød: »Vil den liberale Regjering give Arbejderskerne Stemmeret?«

Paa W. S. P. U.'s Vegne

Annie Kenney,

Bestyrelsesmedlem af de organiserede

Uldkæmmere i Oldham.

Politiløjtnanten overgav Sir E. Grey Sedlen; han læste den, smilte, rakte den til de Omkringsiddende, lagde den tilside og svarede ikke. De to Kvinder ventede til alt var tilende; da steg Annie Kenney op paa sin Stol og spurgte saa højt hun kunde: Vil den liberale Regjering give Kvinderne Valgret? Nu rasede Salen og et Antal Salordnere stormede til for at rive hende ned. Da stillede Christabel Pankhurst sig ved hendes Side, omfavnede hende og afværgede Huggene, som kom fra alle Sider. Hendes Hænder blev derved saa itukradsede og sønderrevne at Blodet flød ned paa Annie Kenney's Hat, som laa paa Stolen. Tilsidst blev de slæbte ud af Salen af Politibetjente og Salordnere, forbi den liberale Platform.

Udenfor holdt de straks et Protestmøde, men blev efter nogle faa Minuters Forløb arresterede (for Trafikhindring, Obstruktion) og med et Følge af Hundreder bragt til Politistationen.

De blev dømte: Christabel Pankhurst til 10 sh. Bøde eller 7 Dages Fængsel, Annie Kenney til 5 sh. eller 3 Dage. Begge værgede sig ved at betale og blev straks førte til deres Celler, og endog i III Afdeling, med de gemeneste Fanger.

»Dette var Begyndelsen til Suffragettebevægelsen og deres »militant tactics«. Deres »Angreb« bestod i at de blev »kastede ud«.

»Men hele Landet over bredte Efterretningen om denne Begivenhed sig som en Løbeild. Kvindestemmeretten, som indtil da havde været et akademisk Spørgsmaal, sprang nu pludselig ud i Livet, fik Blod i Aarerne, blev et brændende politisk Spørgsmaal. Netop det benægtede jo Politikerne; thi efterat de

to Kvinder var slæbte ud, sagde Sir E. Grey, at han ikke havde besvaret deres Spørgsmaal, fordi det ikke var noget Partispørgsmaal og neppe nogensinde kunde blive det. Men nu, en dannet ung Pige i Fængsel, Datter af en anset Jurist og Politiker, en i det offentlige Liv højt skattet Kvinde! Hvad betød det? Med et Slag stod Kvindestemmeret i Midtpunktet for Verdensinteressen.«

»Hvad Suffragetterne fordrer er lige Rettigheder for Mand og Kvinde. Da saaledes den engelske Ministerpræsident, Mr. Asquith 7. Novbr. 1911 fremkom med et Lovforslag om almindelig Stemmeret for Mænd, saa fordrede ogsaa Suffragetterne, W. S. P. U., almindelig Stemmeret for Kvinder. Thi deres Grundsætning er *lige Ret for Mand og Kvinde*. Saalænge Englænderens Valgret var indskrænket, bundet til visse Kvalifikationer, forlangte ogsaa W. S. P. U. kun den samme indskrænkede Valgret for Kvinder.

Indvilligelse af denne deres Fordring vilde have gjort omtrent 1¼ Million Kvinder til politiske Vælgere ved Siden af 7½ Million mandlige Vælgere. Det kaldte »the Antis« at udlevere Landet til Kvinderne og til Ruin.«

Størsteparten af Verdens ubetalte Arbejde leveres af Husmødre, og dette er et trættende, ofte utaknemligt, ja modbydeligt Arbejde. Men den engelske Lov kjender ikke engang til Underholdspligt for Manden, heller ikke til Arveret for Hustruen. Det forudsættes at Manden giver hende en Del af sin Fortjeneste til Husholdningen. Hun kan dog ikke gjøre noget lovligt Krav derpaa og kan ikke indklage ham. Endogsaa det, hun maatte spare af Husholdningspengene tilhører Manden. Raadighed har hun kun over sin Fortjeneste udenfor Hjemmet. Ægtemanden bestemmer hvor man skal bo, Forældremyndigheden er hans, ved Ægteskabsbrud kan hun kun da opnaa Skilsmisse, naar hun kan bevise grov Mishandling eller at hun er bleven forladt. Ingen Kvinde sidder i den nu nedsatte Kommission til Reform af Ægteskabslovgivningen.

Klager en fattig Kone for at faa Skilsmisse, saa hænder det, at Retten tilkjender hende og hendes Barn 10 Shilling ugentlig, men Manden tjener 60 til 80 Shilling om Ugen. Det endeløse og trøsteløse Husarbejde, som trykker Flertallet af de engelske gifte Koner, bringer dem nu for Tiden til at udbrude: Hvilket Hundeliv! (It is a dogs life for a woman).

(Fortsættes i næste Nummer)

Kvindevalgretsklubben

har Møde Tirsdag den 8. April Kl. 8 i Hotel Kongen af Danmark. Dagsorden: Dr. Egan, Minister for »De Forenede Stater« har lovet at holde et Foredrag kaldet: »Conservatism in the United States.«

Redigeret af Fru Johanne Münter, Bredgade 34.

J. Chr. Nielsens Enke, Kbhvn.

*) Parlamentet fastsætter bestemte Dage til at diskutere de privat indbragte Lovforslag. Tiden for »Private Members' Bills« er meget begrændset. Parlamentsmedlemmerne trækker Lod om Dagene. Kun de første 12—14 har Udsigt til at bringe deres Bill til Behandling og kun de første 3—3 har Udsigt til Gjennembehandling og Antagelse. Findes blandt dem ingen Ven af Kvindestemmeretten er intet at gjøre. Forhandlingerne slutter en Gang for alle Kl. 5 — ligemeget hvad der endnu maatte staa paa Dagsordenen. Og hvad der ikke blev behandlet er tabt for den Session.

**) Thi kun en Regjeringsbill har Udsigt.